

Det tror jeg nu ikke holder i virkelighedens verden. Hvis jeg var arbejdsgiver, ville jeg se på, hvor jeg kunne få den bedste arbejdskraft, og markedskræfterne siger, at jeg slet ikke ville have råd til at have nogle fordomme over for fremmede. Det, man gør som arbejdsgiver, er, at man tænker: Kan vedkommende nu formulere sig på dansk? Kan han gå ordentligt ind på den her arbejdsplads og fungere på lige fod med de andre? Og det har ikke spor at gøre med fordomme eller racisme eller noget i den stil. Det har noget at gøre med, at man godt vil have noget ordentlig arbejdskraft til sin virksomhed.

Derfor er det strengt nødvendigt, at eleverne lærer dansk, så de har en rimelig mulighed for at begå sig i det danske samfund, ikke kun for samfundets skyld, men i høj grad for deres egen og deres families skyld. Det er afgørende for indvandrere og flygtninge, at danskundskaberne er i orden, ellers er muligheden for at modtage undervisning stærkt reduceret, og senere i livet er muligheden for at få arbejde ligeledes ikke særlig stor.

Samtidig er det vigtigt for integrationsprocessen, at de fremmedsprogede først og fremmest lærer ordentligt dansk. Det er her, alle ressourcerne skal sættes ind. Det er at gøre indvandrere og flygtninge en bjørnetjeneste, hvis man, som undervisningsministeren her skitserer, prioriterer modersmålsundervisningen højere end danskundervisningen.

Det her er et vigtigt signal at give, og det er derfor, vi godt kan støtte Fremskridtspartiets forslag om, at man ikke skal tilbyde modersmålsundervisning. Man skal lære dansk og atter dansk. Undervisning af indvandrere og flygtninge i modersmålet er ikke et samfundsanliggende, men en privat sag, og det bør være forældrenes ansvar at sikre, at børn og unge lærer noget om deres egen kultur og deres eget sprog. Det er ikke samfundets opgave.

Det vil sige, at hvis forældrene ønsker, at deres børn skal have modersmålsundervisning, må de selv tage initiativet til det, og man kunne så eventuelt forestille sig, at modersmålsundervisning kunne etableres under folkeoplysningsloven. Selvfølgelig skal der være mulighed for modersmålsundervisning, men den skal ikke nødvendigvis ligge i folkeskolen.

Derfor kan jeg tilsige De Konservatives støtte til forslaget, som vi synes er et skridt i den rigtige retning.

Anne Baastrup (SF):

Jeg tror, det er ottende gang, vi diskuterer modersmålsundervisning og ophævelse af modersmålsundervisning i den 3½-års-periode, jeg har siddet i Folketinget. Jeg vil derfor sådan generelt henvise til de synspunkter, som SF er kommet frem med i de utallige foregående debatter.

Men der er altså også kommet nogle andre nye synspunkter ind i den ophedede debat, som vi inden for de sidste år har haft om flygtningespørgsmålet. Der er blandt andet kommet en ny organisation, der hedder Ungsam. Den påpeger meget klogt, at et af de problemer, som de unge indvandrere og flygtninge har med forældrene, er at forklare det skred, hvor de selv oplever, at de går fra deres egen kultur og får en eller anden miskrankkultur. Hvis de på deres modersmål, som forældrene forstår bedre end dansk, kan forklare, præcis hvad det er, der sker, og overbevise deres forældre om, at det ikke handler om, at de kaster deres forældres kultur i grams, bliver det meget, meget nemmere for de unge at fungere i det danske samfund. Det synes jeg i højere grad burde komme frem, og jeg var meget glad for, at ministeren trak dette aspekt frem.

Et andet problem, som jeg forsøgte at få Venstres ordfører til at gå lidt i debat med mig om, men hvor han gled af, er, hvordan vi kan sikre, at flygtninge, der meget gerne vil repatrieres, vende tilbage, lige så snart, der er fred i deres land, rent faktisk kan få deres familie med. Mange forældre tager af sted alene uden deres børn, fordi deres børn ikke vil med. Og hvorfor vil deres børn ikke med? Deres børn vil ikke med, fordi de ikke kan sproget.

Jeg har selv i min nærmeste familie et meget sørgeligt eksempel, hvor forældrene tog af sted, men måtte vende tilbage igen. Børnene kunne ikke spansk. Det er en meget traumatisk oplevelse for forældre at skulle opgive beslutningen om at vende tilbage til det land, de er flygtet fra, når freden indtræder.

Et andet spørgsmål, som jeg også synes, vi i højere grad skulle prøve at tage ind i debatten om modersmålsundervisning, er, hvem det er, der skal styre de informationer, som børnene får. Er det det offentlige, eller er det en eller anden præst inden for de pågældendes religion? Hvem er det, der skal levere undervisningsmidlerne, hvem er det, der skal kontrollere resultaterne? Er det det offentlige, eller er det en privat organisation?